

Löytölintu

Oli muinoin metsän-vartia, joka metsälle meni, ja metsään tultuansa hän mielestensä kuuli lapsen poraavan, hän tuota porun-ääntä kohden astui ja näkipä viimein korkean puun, jonka latvassa pieni tyttönen istui. Äitinsä tämä oli puun juurelle nukkunut ja peto-lintu havainnut äitinsä sylissä makaavan lapsen; lintu silloin oli sinne lentänyt, napannut noukkaansa lapsi paran sekä vienyt sen tuonne korkealle latvahan.

Metsän-vartia puuhun kiipesi ja toi sieltä alas lapsen, ajatellen: "tämän minä kotia vien ja tahdompa häntä Leenuni kumppanina kasvattaa." Hän siis kotihinsa vei tytön ja molemmat lapset sitten yhdessä kasvoivat. Mutta puusta löydetylle lapselle pantiin Löytölintu nimeksi, koska lintu sen oli äidin helmasta vienyt. Löytölinnusta ja Leenusta oikein tuli ystävykset, ja jopa niin hellästi rakastivat toisiansa, että toinen, milloinkaan ei toista nähnyt, aina oli suruissansa.

Mutta metsän-vartialla oli vanha kyökki-piika, joka eräänä iltana rupesi kahdella ämpärillä vettä kantamaan, eikä hän ainoastaan yhtä kertaa käynyt kaivolla, vaan raahasi sieltä monta ämpärillistä. Leenu tämän näki ja kysyi: "kuuleppas vanha Sanna, miksi noin paljon vettä tupaan kannat?" - "Jollet sitä kenellekkään ilmoita, minä sinulle kyllä syyn selitän." Leenu silloin vakuutti, ett'ei hän ainoallekkaan ihmiselle tuota kertoisi, ja nytpä sanoi Sanna: "huomen-aamulla, kun on isäntä metsästäämään lähtenyt, minä veden panen kiehumaan ja, kun se kattilassa kihisee kuumimmallansa, viskaan sinne keitettäväksi Löytölinnun."

Seuraavana aamuna metsän-vartia varahin nousi sekä läksi metsälle, ja hänen lähdettyänsä lapset vielä vuoteellaan makasivat. Silloin Leenu Löytölinnulle kuiskasi: "jollet sinä minua hylkää, minä en sinusta luovu." Löytölintu vastasi: "en nyt enkä koskaan." Tuohon lausui Leenu: "tiedänhän sinulle ilmoittaa tärkeän asian; eilen illalla vanha Sanna vettä tupahan kantoi monta ämpärillistä, ja kysyttyäni, mitä tuo tiesi, sain vastaukseksi, että hän kyllä sen selittäisi, jos minä puolestani lupaisin, ett'en tuota kellekkään kertoisi. Tähän minä vastasin, ett'en sitä suinkaan ainoallekkaan ihmiselle ilmoittaisi, ja silloin Sanna sanoi aikovansa aamulla varahin, isän mentyä metsästäämään, kuumaksi kiehuttaa vettä kattilallisen sekä sitten syöstä sinut sinne keitettäväksi. Mutta nyt vilppaasti vuoteelta

vaatteihin, ja sitten yhdessä kiiruusti rientäkäämme täältä pois."

Molemmat lapset siis kohta nousivat, pukivat vaatteensa ylleen sekä juoksivat tiehensä. Kun sittemmin kattilassa vesi oli kiehumaan ruvennut, meni kyökki-piika makuu-kamariin, noutaaksensa Löytölintua vesi-pataan viskattavaksi. Mutta kun hän huonehesen tultuansa vuoteen äärehen astui, oli sieltä molemmat lapset poissa; hän silloin kamalaan tuskaan joutui ja mutisi itseksensä: "mitähän nyt puolustukseksi keksin, kun isäntä kotia tulee ja näkee, että lapset ovat kadonneet? Kiiruusti vain heitä hakemaan, ehkä vielä käypi löytäminen."

Silloin kyökki-piika kolme renkiä liikkeelle lähetti hakemaan lapsia. Mutta nämät metsän rinteellä istuivat, ja kun kaukaa näkivät hakiain heitä kohden juoksevan, sanoi Leenu Löytölinnulle: "jollet sinä minua hylkää, minä en sinusta luovu." Löytölintu vastasi: "en nyt enkä koskaan." Silloin lausui Leenu: "muuttuos sinä ruusu-pensaaksi ja minusta tuohon pensahasen ruusu tulkoon." Kun sitten nuot kolme renkiä metsiin rinteelle ennätti, ei siellä muuta ollut mitään kuin ruusu-pensas ja siinä ruusu-kukkanen, mutta eipä lapsia missään näkynyt. He silloin sanoivat: "eihän täällä hakemisesta kostu," sekä menivät kotia ja kertoivat kyökki-piialle, ett'eivät siellä ensinkään ollehet muuta nähneet, kuin ainoastaan ruusu-pensahan ja siinä ruususen. Tästä heitä vanha kyökki-piika torumaan: "te senkin tolvanat! teidän olisi pitänyt hakata pensas poikki sekä taittaa siitä tuo ruusu ja tuoda se tänne kotia; vilppaasti sinne takaisin tuota tekemään!" Heidän siis täytyi toistamiseen lähteä hakuu-retkelle. Mutta lapset jo kaukaa näkivät heidän tulevan, ja lausuipa silloin Leenu: "Löytölintuseni! jollet sinä minua hylkää, en minäkään sinusta luovu." Tähän Löytölintu vastasi: "en nyt enkä koskaan." Sanoi siihen Leenu: "muuttuos sinä siis kirkoksi ja minusta tuonne kirkkohon kruunu tulkoon." Kun sitten nuot kolme renkiä sinne saapui, eipä siellä muuta kuin kirkko ja kirkossa kruunu. He sentähden keskenänsä puhuivat: "mitähän meidän täällä tekemistä! palatkamme takaisin kotia." Kun sitten olivat kotihin tulleet, kysyi kyökki-piika, löysivätkö mitään, johonka rengit vastasivat, ett'eivät tuolla muuta nähneet, kuin kirkon, jossa oli kruunu. "Te vasta pöllö-päiset!"

kyökki-piika tähän tiuskasi, "miksi ette kirkkoa hajoittaneet ja kruunua tänne tuoneet." Nyt vanha Sanna itse läksi liikkeelle, ottaen mukahansa nuot kolme renkiä, sekä meni lapsia hakemaan. Mutta nämät kaukaa näkivät renkien tulevan, sekä kyökki-piian heidän perässänsä vaapustelevan. Leenu silloin lausui: "Löytölintu kulta! jollet sinä minua hylkää, en minäkään sinusta luovu." Vastasipa Löytölintu: "en nyt enkä koskaan." Virkkoi tuosta Leenu: "muuttuos sinä lammikoksi ja minusta tulkoon suorsa lammikkoon." Kun sitten kyökki-piika sinne tultuansa lammen näki, hän polvillensa kyykistyi, aikoen juoda sen kuiville. Mutta suorsa vikkellästi tuli uiden, tarttui noukallaan hänen hiuksiinsa sekä veti hänet vetehen; ja sinne tuo akka ilkeä hukkui. Lapset sitten ihan iloissansa kotia menivät yhdessä, ja siellä he vieläkin elävät, jolleivät jo ole kuolleet.

* * *